

Divendres 22 de febrer
18.30h a la Filmoteca
Sala Laya

JOVES PROGRAMADORS MOVING CINEMA A LA FILMOTECA

Divendres 22 de febrer
18.30h a la Filmoteca
Sala Laya

JOVES PROGRAMADORS MOVING CINEMA A LA FILMOTECA

SENSE SOSTRE NI LLEI D'AGNÈS VARDA

Títol original: Sans toit ni loi

Direcció: Agnès Varda

Guió: Agnès Varda

Direcció de fotografia: Patrick Blossier

Muntatge: Agnès Varda, Patricia Mazuy

So: Jonathan Liebling, Jean-Paul Muel

Música: Joanna Bruzdowicz

Repartiment: Sandrine Bonnaire, Macha Méril,
Stéphane Freiss, Setti Ramdane, Yahiaoui Assouna

Any: 1985

Durada: 105 min

Agnès Varda ens presenta una jove sense sostre que ha trobat la mort després d'una nit d'hivern. A través d'un flashback veiem els seus últims mesos de vida, les decisions que l'han conduït al final, com es mostra envers la societat i les persones que l'han acompanyat. La directora, exposant la veritat des de l'inici, captura imatges crues, fredes i gairebé documentals que conviden a la reflexió i que li van merèixer el Lleó d'Or de Venècia l'any 1985.

REFLEXIONS D'AGNÈS VARDA

"No expliquem la història d'aquesta noia perquè la gent pensi 'potser la salvaran'. Queda ben clar que ha mort. Ha mort sola en una rasa, congelada; és una mort horrible[...]. La manera en què s'explica la història no és per despertar compassió ni perquè s'entengui, aquesta no és la qüestió. És sobre com és estar en aquesta situació del *no*; ella diu que no tota l'estona, i no sé per què acaba a la carretera dient *no*. Però m'agrada veure com el seu *no*, que s'oposa a la societat, genera reaccions tan diverses en les persones que coneix."

"Sense sostre ni llei es construeix sobre un conjunt de persones que miren la Mona, com si en construïssin plegats un retrat impossible."

Film Quarterly, 1986

"Per mi la Mona no significa llibertat. Significa rebel·lió. Per mi és la persona que diu *no*. No se sap molt bé cap a on va. Per mi la llibertat té quelcom d'actiu. La Mona diu: vull que em deixin en pau. No cerca res, ni tan sols la idea de llibertat. Només vol fer allò que li ve de gust al moment i dir no a tota la resta."

El País, 1986

"El primer dia que un nadó fa el signe del *no*, comença a crear la seva personalitat. Un cop el nen diu *no*, s'afirma. Molts dels *no*, pronunciats més tard i per altres, volen dir: jo existeixo. Tot el treball que vaig fer amb la Mona a *Sense sostre ni llei* s'articulava al voltant de la seva obstinació en dir *no*, fins i tot a aquells que la volien ajudar [...]. El seu rebuig a comunicar-se tenia més de ferotge que de neuròtic, com el dels sense sostre que jo havia trobat. Els seus no primer m'havien molestat, però després em van motivar. Quanta angoixa patim quan no podem ajudar els que diuen *no*. No els entenem, a ells; tampoc als vincles i mecanismes d'intercanvi dels quals s'aparten."

Varda par Agnès, Cahiers du Cinéma, 1994

"Un cop vaig haver decidit el tema [de la pel·lícula], vaig decidir anar a investigar, per dir-ho així, [...] i vaig recollir nois que feien autoestop, vaig estar als refugis de nit, etc. Entre d'altres, una vegada vaig recollir una noia que era un personatge força extraordinari, i em vaig adonar de fins a quin punt trobava més interessant una noia a la carretera que un noi. Va ser allà quan vaig decidir que el meu personatge seria una noia. Això suposa més coratge físic, més resistència, més nervi i més capacitat d'engagar a la merda tothom [...]."

"He de dir que va ser un treball força ambigu: trobar les persones més adequades per [representar] aquesta mena de gent, partir de les converses amb ells i utilitzar fragments del que havien dit. Però, sobretot, la part d'escriure'ls-hi el text i fer-los actuar en el seu context, amb els seus costums, amb la seva manera de parlar i de moure's. Aquest joc entre ficció i documental va ser molt interessant."

"Potser l'única cosa de la qual n'estic més orgullosa és d'haver decidit, abans del rodatge, que la pel·lícula havia de ser errant i que el meu paper com a directora havia de ser el [mateix que el] dels testimonis que veien la Mona passar. Potser per això el relleu continua i són ara crítics i espectadors els testimonis de la Mona. No és només una pel·lícula el que es miren, és la Mona."

Ciné-Bulles, 1986

QUI SOM ELS JOVES PROGRAMADORS?

Un grup de joves cinèfils d'entre 16 i 20 anys ens reunim cada divendres per mirar pel·lícules d'autor europees i comentar-les plegats. De gener a maig triarem films per presentar-los a la Filmoteca en sessions que volem que siguin singulars. Seran films que ens han emocionat, que estimem, que ens semblen pertinents, que volem donar a conèixer.

La proposta es desenvolupa en el marc de la col·laboració entre el projecte europeu Moving Cinema, liderat per l'Associació A Bao A Qu - Cinema en curs, i la Filmoteca de Catalunya. Moving Cinema està cofinançat pel programa MEDIA d'Europa Creativa.

instagram: @joves_programadors @moving_cinema @filmotecacat
twitter: @abaoaqu_ @filmotecacat